

Arrest

nr. 228 755 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 augustus 2018, verklaart er zich op 27 augustus 2018 vluchteling.

1.2. Op 26 juni 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 juni 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren omstreeks 28 februari 2002 in het dorp Sabzabad in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar woonde u uw hele leven. Uw vader was landbouwer en uw moeder huisvrouw. Uw broer S. werkte als politiemans in Pachir Agham.

U hielp uw ouders thuis, onder andere met het verzorgen van jullie koe. U ging naar school tot de vierde klas, maar moest daarmee stoppen toen de school verhuisde naar een andere locatie.

In 2015 verliet uw schoonbroer N., die met uw zus A.F. gehuwd is, Afghanistan wegens problemen met zijn werkzaamheden bij de Afghaanse politie. Hij werd erkend in België. Uw zus volgde hem en verblijft sedert een jaar ook in België.

Na het vertrek van uw schoonbroer uit Afghanistan trok uw zus aanvankelijk terug bij jullie in, in haar ouderlijke woning. Daar kwamen de Taliban gedurende twee jaar geregeld op bezoek om informatie te vragen over haar echtgenoot, maar zij vertelde hen niets.

Op gegeven moment werd uw vader aangesproken door de Taliban. Ze begonnen tegen hem over uw broer S. en diens werk bij de politie, en stelden dat hij moest stoppen met zijn werk voor de overheid, en dat hij zich moest aansluiten bij de Taliban. Uw vader belde uw broer op en zei hem om naar het dorp te komen om zich effectief aan te sluiten bij de Taliban, maar uw broer weigerde. Wanneer uw vader de Taliban op de hoogte bracht van uw broers weigering, wilden ze hem niet geloven. Ze spraken hem in totaal een viertal keer aan en bleven eisen dat uw broer zich bij hen moest aansluiten. Uw vader kreeg ook een dreigbrief van de Taliban waarin uw broer S. nogmaals aangemaand werd om zich aan te sluiten bij de groepering.

Uw vader sprak de malek aan over het feit dat de Taliban hem lastig viel, maar die kon niet helpen. Daardoor besliste uw vader om een klacht in te dienen in het districtshuis. De Taliban raakten hiervan op de hoogte en kwamen op een avond langs bij u thuis. Ze namen uw vader met hen mee, zogezegd om iets te bespreken. Hij verdween echter en twee dagen later bleek hij vermoord te zijn: zijn lichaam werd aangetroffen in Chamtala.

Zes dagen na de dood van uw vader bezorgde de Taliban een dreigbrief bij u thuis. Daarin stond nogmaals dat uw broer zich bij hen diende aan te sluiten. Twee dagen later werd u op straat zelf aangesproken door de Taliban. Ze stelden dat ze uw broer moesten hebben, dat ze uw vader al gedood hadden, en dat ze u ook zouden vermoorden. Daarna werd u nogmaals op straat aangesproken door de Taliban. Ze stelden opnieuw u te zullen vermoorden en sloegen u. U vluchtte daarop onmiddellijk naar de woning van uw oom D., die ook in Sabzabad woonde. U bleef gedurende 21 dagen bij hem ondergedoken. In die periode kwamen de Taliban een keer langs in uw eigen woning, waar ze uw moeder om info over u vroegen, en spraken ze ook uw oom D. twee keer aan. Ook aan hem vroegen ze waar u zat.

Na 21 dagen ondergedoken gezeten te hebben bij uw oom D., bleek dat hij uw vertrek uit Afghanistan geregeld had. U moest onmiddellijk vertrekken. Na een reis van ongeveer een half jaar arriveerde u op 23 augustus 2018 in België. U diende er op 27 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw moeder nog twee maal bezocht door de Taliban. Zij wilden weten waar u was.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: kopieën van de taskara van uw vader, het schooldiploma van uw broer, foto's van uw broer op zijn werk, werkattesten van uw broer en de dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw asielaanvraag kan immers geen geloof worden gehecht.

Zo legde u onaannemelijke en volatiele verklaringen af met betrekking tot de start van uw problemen met de Taliban: de oorspronkelijke bedreigingen die uw vader kreeg en de verdwijning van uw broer S..

U verklaarde immers dat uw vader, nadat de Taliban hem aansprak met het bericht dat uw broer moest stoppen met zijn werk als agent en de Taliban moest vervoegen, akkoord ging met de Taliban en uw broer opbelde om hem te vragen om naar het dorp terug te keren om de Taliban te vervoegen. Daarmee ging uw broer echter niet akkoord. Aangezien de Taliban zijn uitleg niet wouden geloven en hem bleven lastigvallen, sprak hij de dorpsmalek aan, die stelde hem niet te kunnen helpen. U zegt dat uw vader daarop besliste naar het districtshuis te gaan en een klacht in te dienen (CGVS p. 16-18). Gevraagd wat uw vader daarmee dacht te bereiken, stelde u dat jullie dachten dat de Taliban daardoor misschien bang zouden worden (CGVS p. 18). Dat is bijzonder onaannemelijk. Uw vader werd immers al jarenlang lastiggevalen door de Taliban (omdat ze zijn schoonzoon zochten). Dat hij zou verwachten dat een eenvoudige klacht bij het districtshuis de Taliban een toontje lager zou doen zingen, en klaarblijkelijk zelfs niet zou inschatten dat het de zaken erger zou maken, houdt geen steek.

Wat betreft de verdwijning van uw broer kan eerst en vooral opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat u, los van de aanvankelijke bewering dat uw broer spoorloos is, niets vermeldt over zijn verdwijning bij het uitleggen van uw problemen (CGVS p. 7, 16-17). Wanneer u specifiek naar hem gevraagd wordt, legt u uit dat hij "gewoon verdwenen" was. Meer informatie kan u over zijn verdwijning niet geven. Wanneer u gevraagd wordt welke inspanningen u en uw familie deden om hem te vinden, stelt u dat jullie niets konden doen (CGVS p. 21). Los van het feit dat het al zeer onaannemelijk is dat jullie werkelijk niets zouden ondernomen hebben toen bleek dat uw broer spoorloos was, blijkt ook dat u bij verdere bevraging volatiele verklaringen aflegt over de inspanningen die u en uw ouders al dan niet deden om hem te vinden. Zo stelt u, zoals hierboven vermeld, aanvankelijk dat jullie niets konden doen. Wanneer u gevraagd wordt of jullie zelfs niemand aanspraken om uw broer te vinden, past u die verklaring lichtjes aan: u stelt nu dat uw vader toch iets deed, namelijk de malek aanspreken over de verdwijning van uw broer, maar dat die ook dan zei jullie niet te kunnen helpen. Wanneer gevraagd wordt of uw vader op het districtshuis geen hulp zocht bij de verdwijning van uw broer, op het moment dat hij daar officieel klacht ging neerleggen tegen de Taliban, past u opnieuw aan: u stelt dat uw vader inderdaad nog iets extra ondernam, namelijk informeren in het districtshuis, maar dat ze hem ook daar niet verder konden helpen (CGVS p. 21). Uiteindelijk komt u dus uit op een versie waarbij uw vader zowel bij de malek als bij het districtshuis te rade ging om informatie te krijgen over uw broer – een grote aanpassing van uw eerste antwoord, waarin u nog stelde dat jullie hoegenaamd niets deden om uw broer te vinden. Dat u telkens uw antwoord een klein beetje aanpast, klaarblijkelijk in functie van de vraag die u wordt gesteld, is niet ernstig. Dergelijke volatiliteit schaadt uw geloofwaardigheid.

Daarnaast is het evenmin logisch dat het onmogelijk bleek om enige informatie over de verdwijning van uw broer te vergaren. Logischerwijze zou ten eerste al kunnen worden verondersteld dat uw broers werkgever zelf de familie op de hoogte zou brengen van zijn verdwijning – al was het maar om als werkgever te informeren of jullie misschien wel weten waar hij is. Los daarvan kan eveneens worden verondersteld dat jullie redelijkerwijs aan de contactgegevens van iemand van zijn dienst of basis hadden kunnen geraken, hetzij via de malek, hetzij via het district, om zo minstens te informeren hoe en wanneer uw broer precies kwam te verdwijnen. U stelt dat dat niet mogelijk is als je geen kennis hebt bij de Afgaanse overheid, wat slechts een blote bewering is (CGVS p. 21). Het is onduidelijk waarom je kennis zou moeten hebben binnenin de Afgaanse overheid om, al was het maar via-via, de contactgegevens van een bepaalde politiebasis, of van een persoon op die basis, te verkrijgen.

Uw onaannemelijke en volatiele verklaringen over het gedrag van uw vader na de eerste bedreigingen door de Taliban, en over de verdwijning van uw broer, doen ernstig twijfelen of uw gezin wel echt door de Taliban werd bedreigd, en of uw broer wel echt verdwenen is.

Daarnaast legde u volatiele en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de verdwijning en de dood van uw vader, die uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel trekken.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS spontaan dat uw vader gedood is, maar dat u niet weet op welke manier omdat hij in een "kafan", een witte doek of lijkwade, gewikkeld zat en omdat u daar niet in mocht kijken (CGVS p. 19). Tijdens uw gehoor op de DVZ echter wist u wél nog te zeggen op welke manier uw vader was gedood: u stelde dat hij onthoofd was (Vragenlijst 3.5). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, bevestigt u dat uw vader inderdaad onthoofd werd. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring dat u het niet wist omdat hij in een lijkwade gewikkeld zat, stelt u dat zijn gezicht ontbloot was en dat u de verwondingen wel kon zien (CGVS p. 22). In dat geval is het volstrekt onaannemelijk dat u aanvankelijk juist verklaarde dat u niét wist op welke manier

uw vader werd gedood, en dat u het niet kon weten, omdat hij in een lijkwade zat. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook stelde u aanvankelijk dat uw vader thuis werd opgehaald door de Taliban tien dagen nadat hij klacht tegen de groepering had ingediend bij het district. Wanneer u nog geen vijf minuten later dezelfde vraag opnieuw gesteld wordt, verklaart u dat uw vader 2 à 4 dagen nadat hij klacht neerlegde thuis werd opgehaald door de Taliban (CGVS p. 10). Dergelijke volatiliteit trekt uw verklaringen nog verder in twijfel.

Uw volatiele en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de dood van uw vader schaden uw geloofwaardigheid in ernstige mate en staan niet toe te geloven dat uw vader werkelijk verdween en gedood werd door de Taliban.

Daarnaast legde u ook met betrekking tot de bedreigingen die u ontving na de dood van uw vader tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen af.

Zo stelde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u na de dood van uw vader thuis nog een dreigbrief ontving, en dat u twee maal aangesproken werd door de Taliban op straat, waarna u bij uw oom ging onderduiken. Terwijl u bij uw oom ondergedoken zat, werd die nog tweemaal aangesproken door de Taliban, die wilden weten waar u zat (CGVS p. 20-23). Op de DVZ verklaarde u ook dat u eveneens werd bedreigd via uw oom. U legde op het CGVS uit dat u daarmee doelde op de twee keer dat de Taliban uw oom aansprak tijdens de periode dat u ondergedoken zat (CGVS p.24). Dat is niet consistent: u beweerde op de DVZ immers dat u ná de bedreiging via uw oom rechtstreeks bedreigd werd op straat en onderdook (Vragenlijst 3.5). Maar op het CGVS verklaart u het omgekeerde, namelijk dat de bedreigingen via uw oom – terwijl u ondergedoken zat - plaatsvonden nadat u op straat werd bedreigd. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt u dat u uw verklaringen op de DVZ niet zo gedaan heeft en dat er mogelijk sprake is van een vertaalfout (CGVS p. 24). Het is echter niet ernstig om, na confrontatie met een tegenstrijdige verklaring, de tegenstrijdigheid louter op de tolk af te schuiven. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen en ondertekende u ze ter bevestiging dat zij correct zijn, waardoor de tegenstrijdigheid standhoudt.

Ook verklaarde u dat u na de tweede keer dat de Taliban u op straat aansprak onderdook bij uw oom, en wel onmiddellijk. Er kan op worden gewezen dat het twijfelachtig is dat u niet eerder onderdook. Immers was uw vader al vermoord, had u vervolgens nog een dreigbrief gekregen, en werd u daarna al een eerste keer aangesproken op straat. Al van de eerste keer dat u werd aangesproken op straat door de Taliban, zegden zij u te zullen doden (CGVS p.17). Dat u in dat geval niet eerder zou onderduiken, komt bevreemdend over. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet al na de eerste keer dat u op straat werd lastiggevallen onderdook, stelt u dat u de tweede keer ook geslagen werd, en dat u na de eerste keer dacht dat de Taliban u niet meer lastig zouden vallen, omdat ze toch uw vader al gedood hadden (CGVS p. 20-21). Dat houdt geen steek: het was immers meer dan voldoende duidelijk dat de Taliban absoluut niet van plan was om u met rust te laten na de dood van uw vader. Zij hadden immers nog een dreigbrief afgeleverd, bij u thuis nota bene, en spraken u daarna opnieuw aan, met de expliciete bedreiging ook u te zullen vermoorden als u uw broer niet aan hen zou overleveren (CGVS p. 19). Redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u dergelijk dreigement wel ernstig zou nemen, en niet zou veronderstellen dat u verder wel met rust zal worden gelaten. Dat u dat klaarblijkelijk wél veronderstelde, om dan plots de volgende keer dat u aangesproken werd halsoverkop onder te duiken, is volstrekt onlogisch. Wanneer u later expliciet herhaalt dat u met de dood bedreigd werd beide keren dat de Taliban u aansprak, en u nogmaals gevraagd wordt waarom u niet eerder onderdook, biedt u overigens een tegenstrijdige uitleg: u stelt dat de Taliban u toch makkelijk konden vermoorden indien zij dat wouden (CGVS p. 22). Daarmee spreekt u uw eerdere verklaring – namelijk dat u dacht dat de Taliban u met rust zouden laten – compleet tegen, hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder onderuithaalt. Uw tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen betreffende de bedreigingen die u zelf kreeg na de dood van uw vader halen de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder onderuit. Er moet geconcludeerd worden dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van uw zus en uw schoonbroer die u en uw ouders ontvingen voor uw vertrek, moet het volgende worden opgemerkt.

U stelt dat de Taliban telkens ze naar uw broer kwamen vragen (bij u persoonlijk of uw vader), ze ook nog naar uw schoonbroer vroegen. U stelt dat ze jullie daarbij ook uitscholden voor ongelovigen, omdat uw zus in Europa zit. Dat is niet geloofwaardig.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u de recente bedreigingen ten aanzien van uw zus en haar man kadert binnen een volledig ongeloofwaardig relaas (u beweert immers dat deze bedreigingen met betrekking tot uw zus en schoonbroer geuit werden tegelijk met de bedreigingen met betrekking tot uw broer, CGVS p. 22). Zoals hierboven uiteengezet kan aan dat verhaal geen enkel geloof worden gehecht, waardoor reeds ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw verklaring dat de Taliban jullie ook bedreigde wegens het feit dat uw zus in Europa woont en (nog steeds) wegens het werk van uw schoonbroer bij de politie.

Bovendien legde u ook wat dit betreft tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af.

U stelt immers op het einde van het gehoor op het CGVS dat de Taliban elke keer dat zij u of uw vader aanspraken ook opnieuw eisten dat jullie uw schoonbroer aan hen zouden bezorgen (CGVS p. 22). Het is al bijzonder eigenaardig dat u daarover niets vermeldde tijdens uw interview op de DVZ, en zelfs niet op uw gehoor op het CGVS, tot u specifiek naar uw schoonbroer gevraagd werd. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u al eerder spontaan zou aanbrenge dat de Taliban nog altijd uw schoonbroer opeiste. Bovendien antwoordde u eerder in het gehoor, toen u gevraagd werd of de Taliban nog over iets of iemand anders gesproken hebben toen zij u op straat aanspraken, enkel dat ze u ook verweten dat uw zus in Europa zit en dat jullie ongelovigen zijn (CGVS p. 20). U vermeldde niets over het feit dat de Taliban op dat moment klaarblijkelijk ook naar uw schoonbroer vroegen. Dergelijke tegenstrijdigheid doet ernstig twifelen of de Taliban uw familie werkelijk nog lastigvielen in hun zoektocht naar uw schoonbroer.

Los daarvan is het überhaupt al verbazend dat de Taliban uw schoonbroer zo hard zou achtervolgen dat zij tot jaren na zijn vertrek keer op keer blijven vragen waar hij is, dreigementen inclusief, zonder ooit naar die dreigementen te handelen. U verklaart immers dat uw zus na het vertrek van haar echtgenoot uit Afghanistan gedurende twee jaar terug bij jullie kwam wonen, en dat de Taliban geregeld langskwamen om naar haar man te vragen. Daarbij dreigden ze er telkens mee de kinderen te vermoorden (CGVS p. 10-12). Dat de Taliban werkelijk twee jaar lang zouden blijven langskomen, om dreigementen te uiten waar ze uiteindelijk nooit naar handelen, is zeer twijfelachtig. U stelt weliswaar dat zij vrouwen en kinderen volgens hun eigen wetten niets kunnen doen (CGVS p. 25), maar dat verklaart geenszins waarom zij zich zouden bezighouden met een nutteloze operatie van twee jaar lang loze dreigementen te komen uiten (nota bene ten aanzien van kinderen, die zij klaarblijkelijk toch nooit werkelijk zouden schaden) zonder enige kans om een resultaat te boeken. Logischerwijze zou kunnen worden verwacht dat zij de zoektocht naar uw schoonbroer ofwel zouden opgeven, ofwel dat zij hun gedrag zouden escaleren en iemand van de familie werkelijk iets zouden aandoen.

Met betrekking tot de bedreiging dat jullie ongelovigen zijn omdat uw zus in Europa zit, kan nog worden toegevoegd dat het zeer onaannemelijk is dat de Taliban überhaupt te weten zou komen dat uw zus in Europa verblijft. U stelt dat uw moeder tegen een tante vertelde dat zij in Europa zat en dat die het verder rondvertelde, waardoor het in het dorp bekend raakte, maar dat is niet overtuigend. Immers werd uw moeder, blijkens uw verklaringen, al twee jaar lang lastiggevallen door de Taliban (sedert de start van de problemen van uw schoonbroer en de intrek van uw zus bij jullie thuis). Dat zij, of iemand van haar familie, dan zo losjes zou omgaan met de bedreigingen ten aanzien van haar dochter en familie, en dat zij zomaar zou rondvertellen waar uw zus verblijft, komt niet overtuigend over.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat de Taliban uw zus pas bij hun laatste rechtstreekse bedreiging vermeldden: toen zij u de tweede keer op straat aanspraken (Vragenlijst DVZ 3.5). Dat mag ernstig verbazen: u beweert immers dat het al sedert een maand na het vertrek van uw zus uit Afghanistan bekend raakte dat zij in Europa zat. Indien de Taliban jullie werkelijk nog lastigviel via ettelijke bezoeken en dreigbrieven, en jullie werkelijk van ongelovigheid betichtte omdat uw zus richting Europa was gevlucht, zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat zij daar al bij hun eerdere bedreigingen melding van zouden maken. Dat zij echter wachtten tot het allerlaatste moment, twintig dagen voor uw vertrek uit uw dorp (vlak voor u onderdook bij uw oom), is zeer onaannemelijk. Ook uit de vertaling van de dreigbrief die u neerlegt blijkt overigens dat daarin enkel gesproken wordt over het werk van uw broer (CGVS p. 14). Indien jullie ook ongelovigheid zou worden verweten wegens het vertrek van uw zus – wat een ernstige bedreiging is – zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat ook daarover iets zou vermeld staan in de brieven aan uw adres. Dat dat niet het geval is, is zeer eigenaardig en trekt de geloofwaardigheid van de bijkomende bedreigingen met betrekking tot uw zus nog verder in twijfel.

Er dient geconcludeerd te worden dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de bijkomende bedreigingen van de Taliban wegens het werk van uw schoonbroer en de vlucht van uw zus naar Europa.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het feit dat uw broer werkt als politieagent an sich niet wordt betwist. Het loutere feit dat uw broer werkzaam was voor de Afghaanse politie is echter niet voldoende om in uw hoofde te beslissen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de **situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland**. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen**

overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **bleeft echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers,

en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De taskara van uw vader vormt een aanwijzing van zijn (en uw) identiteit, die niet ter discussie staat. De certificaten en foto's van uw broer zijn een indicatie van zijn werk als politieagent, maar ook die gegevens staan niet ter discussie. Met betrekking tot de dreigbrief van de Taliban moet het volgende worden opgemerkt. Aan documenten kan slechts een bewijswaarde worden toegeschreven indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativeert in sterke mate de bewijswaarde van Afghaanse documenten, waardoor de door u neergelegde dreigbrief evenmin een ander licht werpt op uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 13 rapporten (stukken 3-15).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 11 september 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 25 februari 2019, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van juni 2019, het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 en de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*" van 6 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Met een aangetekend schrijven van 20 september 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken een persartikel en vijf bijkomende rapporten bij (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer en diens weigering om zich bij hen aan te sluiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij onaannemelijke en uiteenlopende verklaringen aflegt over de aanvang van zijn voorgehouden problemen, met name de bedreigingen aan het adres van zijn vader en de verdwijning van zijn broer S.; (ii) hij uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de beweerde verdwijning en dood van zijn vader; (iii) hij over de bedreigingen die hij na de dood van zijn vader zou hebben ontvangen eveneens tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt; (iv) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban ook zijn zus en schoonbroer zouden bedreigen telkens wanneer hij en zijn vader werden bedreigd; (v) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij door de taliban zou zijn bedreigd als ongelovige omdat zijn zus in Europa verblijft; (vi) het feit dat zijn broer als politieagent werkt, op zich niet volstaat om in verzoekers hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen; (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat het verweer in onderhavig verzoekschrift zich beperkt tot verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het verzoekschrift bevat geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Te dezen verklaart verzoeker afkomstig te zijn uit de het dorp Sabzabad, district Surkhrod in de provincie Nangarhar hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

In haar aanvullende nota van 10 september 2019 stelt de verwerende partij: "*Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*"

Uit de beschikbare informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier en meer bepaald de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 110: "*that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD.*"). Dit betekent dat, indien wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad

Jalalabad, er wordt aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig zou zijn om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden of individuele elementen (EASO, “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, juni 2019, p. 82-83: “*In this category, ‘mere presence’ would exceptionally be considered sufficient and no further individual elements would need to be substantiated*”).

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad tevens overgedragen aan het Afghaanse leger.

De Raad sluit zich vervolgens aan bij de analyse zoals vastgesteld door EASO waarbij wordt geoordeeld dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden opgemaakt waar verzoekers dorp, Sabzabad, precies gelegen is binnen het district Surkhrod en of dit voor wat betreft de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie tot de agglomeratie rond de stad Jalalabad kan worden gerekend. De kaart toegevoegd aan het administratief dossier bevat een gedateerde afbeelding van het district Surkhrod opgesteld in januari 2009. Zo verzoekers dorp niet gelegen is binnen de agglomeratie Jalalabad ontbreekt het de Raad voorts aan de noodzakelijke informatie om desgevallend na te gaan of er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die een vestigingsalternatief in de stad Jalalabad kunnen rechtvaardigen.

2.3.3.3. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER